

Arrest

nr. 235 214 van 16 april 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TYTGAT
Gulden Vlieslaan 68/10
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 3 februari 2019 België is binnengekomen, diende op 12 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden afgenomen in Griekenland op 2 en 23 augustus 2018 (Eurodac).

1.2. Op 19 november 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 20 november 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 12/02/2019
Overdracht CGVS: 19/07/2019*

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming organiseerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 3 oktober 2019 een persoonlijk onderhoud van 14u15 tot 18u10. U werd doorheen het onderhoud bijgestaan door een tolk het Pashtou machtig. Uw advocaat, meester Tytgat, was aanwezig voor de gehele duur van het onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van een dorpje aan de rand van de stad Mitharlam, in de provincie Laghman. U woonde hier uw hele leven, behalve gedurende de periode dat u in Kabul studeerde in 1392.

U verklaart dat uw vader overleed toen u 12 jaar oud was, waarna uw moeder hertrouwde met iemand die u niet kent en u en uw broer achterliet. Naderhand stond u zelf in voor het onderhoud van uw (gehandicapte) broer door in het dorp te werken, terwijl u ook naar school bleef gaan, waarbij u soms geholpen werd door de dorpelingen. Daarop ging u in 1392 naar de politieacademie van Kabul, waar u vijf maanden later afstudeerde. Daarna werd u ingedeeld bij de human resources van de politie van Mitharlam. U werkte hier op kantoor voor enkele jaren, tot er een bevel kwam van hogerhand dat er tijdelijke checkpoints rondom de stad zouden worden opgericht om de veiligheidssituatie te proberen verbeteren.

U werd op een bepaald moment toegewezen aan een checkpost nabij Chelmataj, op de weg naar het Alingar district. Rond middernacht verloren jullie evenwel de verbinding met het hoofdkwartier, en twee uur later begon er een talibanaanval tegen de checkpost. Tijdens het gevecht doodde u een talib die probeerde binnen te dringen in de post, vooraleer u zich terug trok naar een nabijgelegen moskee. Twee van uw collega's werden evenwel gegijzeld door de taliban, en u kreeg naderhand de boodschap dat u zichzelf moest overhandigen aan hen in ruil voor de twee anderen. Uw oversten weigerden evenwel, en na het verstrijken van een deadline werden de gijzelaars gedood. Daarop begon u bedreigingen te ontvangen van de familie van de gijzelaars, die u hun dood kwalijk namen. Omdat deze familieleden functies hadden binnen de overheid waande u zich niet veilig, en besloot een aantal maanden later om verlof aan te vragen en op de loop te gaan.

U reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Europa, en kwam na een reis van ongeveer een maand aan in Griekenland in augustus 2018. Daar verbleef u een half jaar, voorleer u doorreisde naar België. U kwam hier aan op 3 januari 2019, en vroeg ook internationale bescherming aan op 12 februari 2019. Ter staving van uw relaas legt u voor: een politiebade, een Afghaans rijbewijs, een Kabulbankkaart, een opleidingscertificaat, en kopieën van een werkschema, incidentenrapport, verlofaanvraag, en foto's, alsook de enveloppe waarmee deze zaken u werden toegestuurd. Uw advocaat stuurde ook nog een brief met opmerkingen na.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat de familieleden van twee collega's van u die door de taliban gegijzeld en gedood werden, wraak op u zouden willen nemen. De taliban hadden namelijk aangeboden hun leven voor het uwe te ruilen, waar u en uw oversten evenwel niet op ingingen. U slaagde er evenwel niet in om dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Het is ten eerste met name maar weinig geloofwaardig dat de familieleden van de gegijzelde agenten van u zouden verwachten dat u zich aan de taliban zou moeten overleveren. U verklaart dat het zou gaan om

familieleden met (hoge) posities binnen de Afghaanse veiligheidsdiensten: een vader bij de NDS (inlichtingendienst) en een broer bij de CID (recherche) (CGVS p. 17). Er kan van hen verwacht worden dat zij de risico's van het vak begrijpen, alsook het beleid van de overheid (namelijk niet ingaan op dreigementen en eisen van de taliban; CGVS p. 17). U werd hier ook op gewezen, maar herhaalde louter dat ze u naderhand zouden bedreigd hebben (CGVS p. 18, 19).

Aansluitend hierop valt het ten tweede ook maar moeilijk te geloven dat ze u de schuld zouden geven voor wat er gebeurde en naderhand zich op u zouden willen wreken. De slachtoffers alsook de familieleden zelf werk(t)en net als u voor de overheid en staan aan dezelfde kant, tegen de taliban. Er wordt een oorlog uitgevochten, en daar vallen nu eenmaal slachtoffers bij. En bovendien waren het de taliban die de twee gijzelaars gevangennamen en daarna gedood zouden hebben. Om u daarvan de schuld te geven zou al te gek zijn. Hier op gewezen is uw enige verklaring dat de familieleden zeer emotioneel van streek waren, en valse hoop gekregen hadden door de boodschap dat de gegijzelde agenten nog in leven waren (tot het verstrijken van de deadline), waarop ze u dan maar de schuld gaven als gemakkelijk doelwit (CGVS p. 18). Dit valt maar moeilijk te geloven, en wederom moet hierbij het voorgehouden profiel van de familieleden aangestipt worden. Van een kolonel bij de inlichtingendiensten en een officier bij de recherche (CGVS p. 17) kan een minimum aan professionalisme en camaraderie verwacht worden, en deze zullen zich heus niet gaan wreken op een mede-agent voor de daden van de taliban. De Afghaanse context kan bepaalde (culturele) verschillen rechtvaardigen, maar dit zou alle grenzen van het redelijke overschrijden. Ook uw bewering als zouden deze familieleden hun contacten binnen de overheid en de inlichtingendiensten aanwenden om u gelijk waar in Afghanistan te doen doden (CGVS p. 19), is maar weinig ernstig te nemen; het lijkt maar twijfelachtig dat leden van de overheid dan wel assets van de inlichtingendienst zich zoude laten meeslepen in een particulier geschil waarvan het doel een mede-overheidsbeambte is, waar u ook op gewezen werd.

Ten derde legt u tegenstrijdige verklaringen af over hoe vaak u bedreigd geweest zou zijn. U zou zich samen met de familieleden in kwestie bevonden hebben in een soort mortuarium waar de gedode gijzelaars opgebaard waren, in het bijzijn van een procureur, alwaar u een eerste maal bedreigd werd (CGVS p. 17). Daarop verklaart u dat "mensen waren steeds achter me aan het zitten[,] ze bedreigden me en zeiden dat ze me zouden doden" (CGVS p. 17). Vreemd genoeg verklaart u daarop evenwel, gevraagd of u nog bereidingen ontving na dat ene incident in het bijzijn van de procureur, van niet (CGVS p. 18), en dat u ook geen concreet bewijs van bedreigingen had zoals brieven, berichten of telefoons (CGVS p. 19).

U verklaart ten vierde evenwel dat de directe aanleiding voor uw vertrek was dat de bovengenoemde procureur u te kennen gaf dat ze het op u gemunt hadden (CGVS p. 20). Dit, alsook uw eerdere interactie met de procureur, is hoogst merkwaardig, om een aantal redenen. Primo lijkt het al vrij onwaarschijnlijk dat men u zou hebben proberen bedreigen in het bijzijn van de procureur, zoals u voorhoudt (CGVS p. 17). Secundo zou deze bedreiging in zijn bijzijn ook hebben kunnen dienen als basis voor een klacht tegen uw voorgehouden belagers, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 20). En als dat niet genoeg was, waren er dus tertio blijkbaar ook andere aanwijzingen waarover deze procureur beschikte, en waarvan hij u op de hoogte bracht (CGVS p. 20). Het lijkt maar vreemd dat deze persoon eerst persoonlijk getuige zou zijn van bedreigingen aan uw adres, en naderhand ook nog eens aanwijzingen zou hebben ontvangen zodanig ernstig dat hij u zou aanraden om het land te verlaten (CGVS p. 20) – wat er eigenlijk op neerkomt dat hij u zou aanzetten tot desertie, vreemd voor een procureur – zonder dat hij evenwel zelf enigerlei initiatief zou nemen om degene die u bedreigden in te tomen.

Ten vijfde kan ook nog aangestipt worden dat het maar vreemd is dat u verklaart dat er van het incident waar u betrokken bij was en waarbij de agenten gegijzeld werden, geen enkele mediaberichtgeving zou zijn. U geeft aan dat dit komt omdat de Afghaanse overheid geen bericht zou geven van haar eigen verliezen (CGVS p. 19). Dit blijkt evenwel niet uit de mediaberichtgeving uit Afghanistan, waarvan enkele voorbeelden (uit Laghman) bij uw dossier werden toegevoegd. Bovendien heeft de taliban ook haar eigen communicatiekanalen, en zouden zij zeker wel melding maken van een dergelijke succesvolle operatie, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 19). Dat u stellig beweert dat er geen berichtgeving over dit voorgehouden incident bestaat, is daarom uiterst merkwaardig.

In ondergeschikte orde haalt u ook nog aan dat u mogelijk het doelwit zou kunnen zijn van de taliban. U beweert namelijk dat de gijzelaars hen "volledige informatie" gaven. U kan evenwel geen enkele concrete bedreiging inroepen, op de vraag om u in te ruilen voor de twee gijzelaars na (CGVS p. 23). Er is supra evenwel al op gewezen dat er bijvoorbeeld geen enkele mediaberichtgeving over het incident bestond. Ook legde u al totaal ongelooftwaardige verklaringen af over voorgehouden bedreigingen vanwege

familieleden van agenten gedood door de taliban. U legt tevens geheel ongeloofwaardige verklaringen af over uw familiaal netwerk in Afghanistan (zie infra). Het is daarom maar de vraag in hoeverre u de waarheid sprak over het incident tout court, en u slaagt er niet in om aannemelijk te maken dat u heden persoonlijk het doelwit zou zijn van de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België, dan wel de uitkomst van uw verzoeken niet afwachtte vooraleer door te reizen. U beklaagt zich dan wel over de behandeling die uw deel werd in het eerste Europese land waar u passeerde, Griekenland (CGVS p 4), waar u ook een verzoek om internationale bescherming deed maar de uitkomst niet afwachtte, maar ook in de daaropvolgende landen Italië en Frankrijk liet u het na om een verzoek om internationale bescherming te doen. U zou dit nagelaten hebben louter omdat men u zei om verder te gaan en omdat het naar uw mening te druk was respectievelijk (CGVS p. 23). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft, en zich niet laat afschrikken door de vraag om telefonisch een afspraak te maken (CGVS p. 23). Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Bovendien kunnen er ook een aantal opmerkingen geformuleerd worden bij de documenten die u voorlegde. Alle documenten omtrent het door u voorgehouden incident en vertrek (incidentenrapport, werkschema en verlofaanvraag) betreffen namelijk kopieën, welke steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip- en plakwerk. Ook werd er tijdens het onderhoud al op gewezen dat met name het incidentrapport vermeldt dat het "geheim en verboden te kopiëren" is, en het is merkwaardig dat een vriend van u die slechts receptiewerk deed hier zomaar aan zou kunnen raken (CGVS p. 24). De brief van uw advocaat vermeldt enkel algemene opmerkingen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note en de EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er absoluut geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden (gebrek aan) familiaal netwerk in Afghanistan.

U verklaart ten eerste dat uw vader overleden is toen u twaalf jaar oud was. Enkele maanden daarop zou uw moeder hertrouwd zijn, en verhuisd zijn naar het huis van uw stiefvader. U houdt evenwel voor dat ze u en uw gehandicapte broer op dat moment gewoon achterliet in het huis van uw (overleden) vader. U verklaart dat u niet weet met wie uw moeder trouwde, noch waar ze naderhand ging wonen, en u zou ook geen contact meer met haar gehad hebben (CGVS p. 6, 7, 8). Het is zeer moeilijk om hier ook maar enig geloof aan te hechten; elk van deze elementen op zich genomen zijn al weinig aannemelijk (dat u niet weet met wie uw moeder zou hertrouwen; dat ze u zou achterlaten; dat u naderhand geen enkel contact meer zou hebben), en samen genomen is dit een totaal ongeloofwaardig relaas. U stelt het voor alsof, droogweg, op een dag "de persoon kwam en ze ging weg" (CGVS p. 8). Het valt maar moeilijk te geloven dat uw moeder haar kinderen zomaar zou achterlaten, ondanks uw poging dit goed te praten door zonder meer te verwijzen naar de Afghaanse cultuur (CGVC p. 8), gezien het toch wel universele gegeven van de band tussen moeder en kinderen. Ook dat u nooit nog maar de naam van uw stiefvader hebt opgevangen, of waar hij vandaan kwam, hetzij van uw moeder of van uw dorpsgenoten, is totaal absurd. U werd hier meermaals op gewezen, maar volhardde in de boosheid (CGVS p. 7, 8). U houdt op dit punt duidelijk zaken achter voor het CGVS.

U verklaart ten tweede dat u naderhand volledig alleen instond voor het onderhoud van uzelf en uw gehandicapte broer (CGVS p. 6, 7). Ook dit valt maar moeilijk te geloven, met name omdat u tegelijkertijd wel voorhoudt dat u nog fulltime school bleef lopen, en enkel na het einde van de schooldag wat in een winkel zou gaan helpen (CGVS p. 6). U verklaart in dit kader wel dat u soms yoghurt zou krijgen van de dorpelingen (CGVS p. 7), maar beweert dat u voor het overige bijvoorbeeld geen familie had in het dorp die zou (kunnen) bijstaan, op vage "stiefooms" na waar u voor het overige niets zinnig over kan vertellen (CGVS p. 10, 11). Ook dit valt maar zeer moeilijk te geloven. Het valt maar moeilijk te geloven dat u als twaalfjarige er zomaar in geslaagd zou zijn om zowel voor uw broer te zorgen, te werken als school te blijven lopen. Hier zou een overtuigende uitleg voor nodig zijn wat betreft de sociale context waarin dit gebeurde, maar u wil doen geloven dat u er volledig alleen voor stond, op niet nader gedefinieerde dorpelingen en "stiefooms" na, wat maar weinig geloofwaardig is.

Ten derde, wat betreft uw gehandicapte broer (afgebeeld op één van de foto's in document 8), verklaart u dat hij momenteel in Kabul verblijft, waar hij maandelijks zijn adres zou wijzigen omwille van uw voorgehouden problemen (CGVS p. 5). Gezien aan uw voorgehouden problemen geen geloof gehecht

kan worden, dient ook deze bewering uiteraard van de hand gewezen te worden. Maar belangrijker is dat u voorhoudt dat uw broer in Kabul zou overleven louter door te vertrouwen op de liefdadigheid van niet nader gedefinieerde mensen van het dorp en Laghman, waarvan u speculeert dat ze u mogelijk kennen door uw job bij de politie (CGVS p. 5). Het valt maar moeilijk te geloven dat uw broer zou kunnen overleven louter door zich te verlaten op dergelijk vage kennis, waar u meermaals op gewezen werd (CGVS p. 6, 7). Ook dit is daarom een bijkomend element dat erop wijst dat u niet de waarheid vertelt wat betreft uw familiaal netwerk; als gehandicapte is uw broer duidelijk aangewezen op de steun van iemand, en u wil niet gezegd hebben wie.

Ten vierde zijn al uw overige verklaringen over uw familieleden ook maar moeilijk serieus te nemen. Zo valt *primò* op dat u voorhoudt dat u langs moederskant naast uw grootmoeder slechts één oom en geen tantes had, met wie u bovendien geen contact meer zou onderhouden na het hertrouwen van uw moeder (CGVS p. 10, 11). Dit valt maar moeilijk voor waar te nemen; het is niet omdat uw moeder hertrouwt dat uw grootmoeder u plots niet meer als haar kleinkind zou beschouwen bijvoorbeeld, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 10).

Secundo zou uw familie langs vaderskant nog kleiner zijn: geen enkele oom of tante, enkel “stiefooms” (CGVS p. 11). Dat zowel uw moeder als uw vader uit zodanig kleine gezinnen zouden komen, zeer atypisch voor Afghanistan, is een zoveelste element dat erop wijst dat u waarschijnlijk zaken probeert achter te houden, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 11).

Ook wanneer u *tertio* bevraagd wordt over uw vrouw, bent u heel karig met informatie. Initieel stelt u louter dat “de dorpelingen” u hielpen om een vrouw te vinden. Daarop spreekt u van “de burens”, om ten laatste male uiteindelijk te besluiten dat het “A. G., oom” was. Maar het zou geen echte oom betreffen, slechts een bijnaam (CGVS p. 8, 9). Wat er ook van zij, het is opvallend dat er drie vragen nodig waren om u de vraag te doen beantwoorden wie uw huwelijk arrangeerde, en dat u ondanks een voorgehouden gebrek aan ooms met wie u nog contact zou houden uiteindelijk uitkomt op “A. G., oom”.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw familiaal netwerk en daarmee samenhangend de financiële situatie van u en uw familie. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Het verzoekschrift ontwikkelt drie middelen.

- In een eerste middel voert verzoeker aan dat het persoonlijk onderhoud van 3 oktober 2019 verliep met een tolk Pashtou-Engels, waarbij de *protection officer* zelf overging tot een vertaling door notities te nemen in het Nederlands. Bovendien werd tijdens het persoonlijk onderhoud niet verder geïnformeerd naar de redenen waarom verzoeker een opleiding volgde in de politie-academie en voor een loopbaan bij de politie koos.

Verzoeker stelt dat het dossier behoort tot de Nederlandse taalrol. Het verslag van het persoonlijk onderhoud is opgesteld in het Nederlands, een taal die niet door de *protection officer* werd gebruikt. Bijgevolg kan het verslag geen getrouwe weergave vormen van de vragen die werden gesteld en de antwoorden die werden gegeven. Hij licht verder toe als volgt:

“De tolk die op 3 oktober 2019 vertaalde naar het Engels, en de persoon die door de verwerende partij met het gehoor van de verzoeker werd gelast waren duidelijk niet gekwalificeerd om het gehoor in het Engels te houden en naar het Nederlands zonder tolk in een gehoorverslag te vertalen.

Niet alleen moet de vluchteling de vraagstelling door de verwerende partij goed begrijpen. De dossierbehandelaar moet ook de verklaringen van de vluchteling goed begrijpen, hetgeen in casu op 3 oktober 2019 manifest onvolledig het geval was.

Op geen enkel ogenblik werd de verzoekende partij trouwens op voorhand ingelicht dat deze Nederlandse procedure in het Engels zou verlopen, terwijl het verslag na het gehoor niet voor opmerkingen wordt voorgelezen, zodat correcties niet kunnen voorgesteld worden.

De weigeringbeslissing steunt ten onrechte op beweerde tegenstrijdigheden en onvolledigheden die de verwerende partij meent te ontdekken in het verslag van het gehoor d.d. 3 oktober 2019 en op de onjuiste bewering dat de provincie Wardak, regio van herkomst van de verzoeker, niet als regio van herkomst van de verzoeker kan weerhouden worden.

Het gehoorverslag kan niet geacht worden de nauwkeurige weergave te zijn van het gehoor en kan dus ook niet als basis dienen om de weigering beslissingen geldig te motiveren.

In een dergelijke gevoelige materie is de vertaling door een erkende, beëdigde tolk naar de taal van de procedure van essentieel belang.

De verklaringen van de verzoeker zoals ze worden weergegeven in het “gehoorverslag” van 3 oktober 2019 kunnen niet dienen om de weigeringbeslissing te motiveren. Ze dienen uit de debatten te worden geweerd.

De weigeringbeslissingen steunen ten onrechte op beweerde tekortkomingen in het asielrelaas van de verzoekende partij.

De verzoeker moet opnieuw gehoord worden door de verwerende partij, met tussenkomst van een erkende tolk Nederlands/Pashtou.

b. Doordat de verwerende partij op 3 oktober 2019 het gehoor van de heer R. H. liet verlopen zonder zich nader te informeren omtrent de redenen waarom de verzoeker een opleiding volgde in de politieacademie en voor een loopbaan bij de politie koos.

Het gehoorverslag bevat een aantal flagrante onjuistheden. Zo bijvoorbeeld situeert de verwerende partij, de provincie LOGHAN in het minder gevaarlijke centrum van het land, terwijl het in het oorlogsgebied in het oosten van Afghanistan gelegen is, dicht bij de Pakistaanse grens, zoals blijkt uit stuk 16.

Het is aangewezen de verzoeker minstens opnieuw te horen.”

- In een tweede middel betwist verzoeker de weigering van de vluchtelingenstatus en voert een schending aan van artikelen 48 en 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Onder de tekst van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, richtlijnen van UNHCR over de beoordeling van de geloofwaardigheid van een verzoeker, en fragmenten van de bestreden beslissing en notities van het persoonlijk onderhoud, zet verzoeker volgende grieven uiteen:

“Terwijl het zeker begrijpelijk is dat een dergelijke vrees aanzet tot vluchten, hetgeen aan de verzoeker ook werd aangeraden door zijn directe omgeving.”

“Terwijl het intellectueel niveau van deze ambtenaar – A., politiechef bij de veiligheidsdienst, niet mag overschat worden. Velen onder hen werden aangesteld, niet omwille van hun competenties, hogere studies of hard werken, maar eerder door corruptie. De cultuur van jalousie en weerwraak is hen niet vreemd.”

“Terwijl deze bedreigingen aan het mortuarium niet schriftelijk maar mondeling werden uitgedrukt.”

“Terwijl de Procureur inderdaad aan de verzoeker de raad gaf te vluchten. Bedreigingen behoren in Afghanistan niet tot de prioriteiten om een onderzoek in te stellen. Het leven is er niet veel waard in tijden van oorlog.

Onderzoek wordt er alleen ingesteld in geval van moord met effectief dodelijke afloop; niet bij bedreigingen.

Elkeen beschermt er zichzelf en vermijdt de risico's door een onderzoek in te stellen in geval van bedreigingen.”

“Terwijl:

- zelfs indien de Taliban deze feiten gerapporteerd hebben, de verzoeker geen toegang heeft tot deze communicatie;*
- de overheid nooit verlies toegeeft via haar communicatiekanalen;*
- er meerdere posten zijn waar zich gelijkaardige feiten voordoen die niet allen gerapporteerd worden.”*

“Terwijl: Taliban dreigbrieven schrijft naar burgers, nooit naar politieambtenaren. Vooraleer de verzoeker te doden zou hij geen brief mogen verwachten. Ze zouden hem niet schrijven, maar hem doden, zonder enige aarzeling. Taliban is een terroristische organisatie.”

“Terwijl dit op geen enkele wijze afbreuk doet aan de redenen van vertrek van de verzoeker.

In Griekenland leefde hij op straat, had hij geen onderdak en werden de essentiële mensenrechten niet gerespecteerd. In Frankrijk bekwam hij geen afspraak om een aanvraag tot internationale bescherming te vragen.

Een dergelijke afspraak moest telefonisch aangevraagd worden, maar de verzoeker slaagde er niet in de Franse administratie te bereiken. Hij reisde begrijpelijkerwijs verder naar België.”

“Terwijl elk van deze motieven worden weerlegd en de verzoeker, zoals hoger blijkt, de feiten die aan de oorsprong liggen zeer gedetailleerd heeft weergegeven en zijn belagers met naam en toenaam heeft geïdentificeerd.

Zoals blijkt uit het gehoorverslag heeft de verzoeker ook gedetailleerde concrete informatie verstrekt omtrent de bewapening, en het functioneren van de telefonie, informatie die hij niet zou kennen indien hij geen politiamtenaar was.”

“Terwijl, bijvoorbeeld niet verwezen wordt naar de originele badge van politieofficier met afbeelding van de verzoeker aan de verwerende partij werd voorgelegd. Het Afghaans watermerk in deze badge werd vastgesteld.

Het is niet mogelijk dit watermerk na te maken. Dat stuk kan op de zitting van Uw Raad getoond worden; tijdens het gehoor werd op geen enkele wijze de oorsprong van deze badge in twijfel getrokken of werd hierover vragen gesteld.

Het is niet redelijk het origineel karakter van documenten te motiveren door te verwijzen naar de mogelijkheid documenten te verwerven door corruptie, zonder dat daartoe enige concrete aanwijzing bestaat.”

Verzoeker besluit dan ook dat het hier wel degelijk gaat om gerechtvaardigde angst voor de bedreigende houding en handelingen van de taliban, evenals van de wraakgevoelens van familieleden van de twee onthoofde ambtenaren en het feit dat verzoeker niet effectief kan rekenen op de legitieme bescherming van de plaatselijke autoriteiten. Ook mensen die in hun land van herkomst niet effectief zouden vervolgd worden, maar een duidelijke en waarachtige angst hebben voor wat hen zou kunnen overkomen in geval van terugkeer, kunnen trouwens als vluchteling erkend worden. Terwijl verzoeker in zijn regio van herkomst wel degelijk gevaar loopt. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gewezen op deze angstwekkende situatie. Bijgevolg is aan de voorwaarden voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Overeenkomstig artikelen 48 en 48/3 van de Vreemdelingenwet moet de hoedanigheid van vluchteling worden toegekend.

- In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikelen 48/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Onder verwijzing naar artikel 48/4, § 1 en § 2, b) en c), van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker het volgende:

“Omwille van de hierboven reeds aangehaalde redenen, zou de verzoekende partij zich in een ernstige toestand bevinden en zou zij een reëel risico lopen op ernstige schade indien zij naar het land zou terugkeren waar zij gewoonlijk verbleef.

Moest de verzoekende partij, als Afghaanse vluchteling uit het dorp Maryam Kora (Mitharlam, Provincie Laghman, in het oosten van Afghanistan die nooit elders in Afghanistan verbleef, verplicht worden naar zijn regio van herkomst terug te keren, dan zou hij zich bevinden in een situatie van willekeurige onmenselijke en vernederende behandeling, zoals omschreven in art. 3 EVRM, aangezien hij aldaar steeds dreigt het slachtoffer te zijn van de zeer onstabiele situatie in de regio en de onmacht van de overheid om hem adequaat te beschermen.

Zo'n situatie van willekeurige onmenselijke en vernederende behandeling, die bedreigend is voor de bevolking van een regio kan voldoende zijn om tot de subsidiaire bescherming te kunnen besluiten.

Dat de achtergrondinformatie die in het dossier van de verzoekende partij door de verwerende partij werd verzameld en gelegd het tegendeel niet aantoonst en de verzoekende partij in de gegeven omstandigheden onmogelijk naar haar land van herkomst kan terugkeren, in tegendeel.

Dat dit tot gevolg heeft dat aan alle voorwaarden voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet is voldaan.

Dat het CGVS overeenkomstig artikel 48/2 in ieder geval het statuut van subsidiaire bescherming had moeten toekennen aan de verzoekende partij.”

Verzoeker bekritiseert de motivering van de bestreden beslissing nog als volgt:

“Terwijl de verzoeker wel degelijk, hoe droevig deze ook moge zijn, de volledige waarheid heeft gezegd met betrekking tot zijn jeugd en de wijze waarop hij, dankzij de steun van zijn dorpsgenoten, voor zijn gehandicapte broer kon zorgen en een plaats heeft gevonden in het politiekorps.”

“terwijl het tweede huwelijk van de moeder, toen nog een zeer jonge vrouw, in alle discretie gebeurde – zonder traditioneel feest – en zij met haar tweede echtgenoot niet in de regio van herkomst is blijven wonen, zodat elk contact sinds zijn 12-jarige leeftijd tussen de moeder en de kinderen verbroken is.

Nadat vader overleed en moeder weg was, waren 1 of 2 broden genoeg. Vrienden van hoogstaande vader zorgden voor de gehandicapte broer.

Vader had voor zijn overlijden niet verteld waar hij familie had. De familie maakte zich niet bekend. Zodoende kent de verzoeker zijn familie niet. Grootvader langs vaderszijde leefde blijkbaar in een ander dorp en grootvader aan moederszijde reageerde zeer negatief na het tweede huwelijk van zijn dochter, zodat verzoeker moest rekenen op de solidariteit van andere dorpingen.

Voor dergelijke kinderen was en is er alleen toekomst in het leger of de politie. Zo besloot verzoeker een opleiding te volgen in de politieacademie. Er was geen mogelijkheid voor een andere opleiding in het hoger onderwijs. De verwerende partij liet na hierover vragen te stellen. Wellicht is het feit dat het gehoor tot na 18u liep daar niet vreemd aan.

De verzoeker had in zijn regio van herkomst een zeer ongelukkige jeugd. Hij hoopt op beterschap in zijn adoptieland.”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken bij het verzoekschrift:

“3. Badge van verzoeker als Politieofficier met watermerk van Afghanistan.

4. Uurrooster checkpoint

5. Rijbewijs

6. Bankkaart

7. Getuigschrift opleiding Politieacademie

8. 8 fotos in dienst

9. Vragenlijst

10. Attest verlof.

11. Brief van 1 april 2019 aan DVZ afdeling DUBLIN.

12. Bijlage 26 bijgewerkt.

13. Attest van immatriculatie

14. Brief aan CGVS met opmerkingen op de notities van het gehoor.

15. Uittreksel uit <https://www.refworld.org/docid/5b3be-4ad4.html> - EASO Country of Origin Information Report Afghanistan Security Situation – Update pp 105-108

16. Situeren van het district Mitharlam in de provincie Laghman in het oosten van Afghanistan.”

De Raad merkt op dat enkel de stukken 13, 15 en 16 zich niet in het administratief dossier bevinden. Het stuk 13, het attest van immatriculatie, is niet relevant voor de beoordeling van een nood aan internationale bescherming.

2.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker de vertaling neer van volgende stukken die zich reeds in het administratief dossier bevonden:

“17. Attest (telegram) van de gebeurtenissen van 16/11/1396

18. Werkschema voor de agenten

19. Permissieblad voor vakantie

20. Overtredingskaart”.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. In zoverre verzoeker aanvoert dat er geen correcte toepassing werd gemaakt van “*de taalwetgeving en tolk*” daar de taal van de procedure het Nederlands is, doch de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud van het Pashtou naar het Engels vertaalde waarop de *protection officer* notities maakte in het Nederlands, benadrukt de Raad dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet voorschrijft dat de tolk, die de verklaringen van verzoeker vertaalt, dit rechtstreeks dient te doen naar de proceduretaal. Artikel 51/4 verbiedt de dossierbehandelaar evenmin om zich tijdens het interview uit te drukken in een vreemde taal, *in casu* het Engels, en zelf de rol van tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst. Aan de *protection officer* wordt geen vereiste van bewijs inzake de beheersing van de vreemde taal gesteld (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Daargelaten de taal die de tolk en de *protection officer* hebben gehanteerd, blijkt evenwel dat verzoeker probleemloos zijn verklaringen kon afleggen. Hij toont niet aan welk nadeel hij door deze werkwijze zou hebben ondervonden aangezien hij nalaat *in concreto* te verduidelijken welke van zijn verklaringen niet correct of foutief vertaald zouden zijn geweest en welke essentiële gegevens en elementen niet in overeenstemming zijn met zijn asielmotieven. Uit verzoekers opmerkingen die via zijn advocaat aan het Commissariaat-generaal werden meegedeeld in een brief van 29 oktober 2019, blijkt geenszins dat zijn verklaringen verkeerd vertaald werden of verkeerd konden worden gehanteerd bij de beoordeling van verzoekers relaas (Briefwisseling advocaat, stuk 7; verzoekschrift, stuk 14).

De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker blijft steken in blote beweringen waar hij stelt dat de notities van het persoonlijk onderhoud geen correcte weergave zouden zijn van zijn verklaringen. Waar verzoeker laat verstaan dat de *protection officer* zijn verklaringen niet goed begrepen heeft en er sprake zou zijn van “*tegenstrijdigheden en onvolledigheden*”, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing zich niet op deze verklaringen baseert om verzoeker de internationale bescherming te weigeren. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat en welke van zijn verklaringen verkeerd begrepen geweest zijn door de commissaris-generaal die van die aard zijn om een negatieve invloed gehad te hebben op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Het verzoekschrift stelt ten onrechte dat de bestreden beslissing zou vermelden dat de provincie Wardak zijn regio van herkomst betreft. Ook de vermelding dat de bestreden beslissing verzoekers regio van herkomst, in het verzoekschrift verkeerdelijk gespeld als “LOGHAN”, zich in het minder gevaarlijke centrum van het land bevindt, mist feitelijke grondslag.

Verzoeker werd overigens gehoord in de aanwezigheid van zijn advocaat. Uit een lezing van het persoonlijk onderhoud, blijkt dat de *protection officer* tijdens het interview rekening heeft gehouden met verzoekers profiel en de nodige zorgvuldigheid aan de dag gelegd heeft om verzoeker op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de notities van het persoonlijk onderhoud geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van het persoonlijk onderhoud, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden.

Verzoeker slaagt er dan ook niet in zijn relaas aannemelijk te maken. Hij beperkt zijn verweer inzake de concrete motieven van de bestreden beslissing tot het herhalen van zijn verklaringen en het volharden in

de geloofwaardigheid, nauwkeurigheid en consistentie van deze verklaringen en zijn documenten. Hiermee kan hij de motieven van de bestreden beslissing echter niet *in concreto* weerleggen.

Voor de Raad blijft het voornaamste argument dat verzoeker het incident van 4 op 5 februari 2018 (aanvullende nota, stuk 17) eenvoudigweg niet aannemelijk heeft gemaakt. Dit volgt in de eerste plaats uit feit dat verzoeker bevestigt dat er geen enkel mediabericht over het incident bestaat. Het is niet geloofwaardig dat verzoeker betrokken was bij een dergelijk incident en hierover geen enkel vermelding zou zijn terug te vinden. De commissaris-generaal argumenteert dat dergelijke incidenten inderdaad in de media verschijnen (Landeninformatie, stuk 12, nr. 2). Bijkomend merkt de Raad op dat verzoeker, net als de bestreden beslissing, verwijst naar het EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation - Update*" van mei 2018, waarbij letterlijk wordt ingegaan op het feit dat er in de periode van 1 januari 2017 tot 31 maart 2018, 136 incidenten werden gevonden gerelateerd aan opstandelingen in de provincie Laghman in de media en die kunnen worden geraadpleegd (p. 107, voetnoot 1024).

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoekers overige grieven zich richten op argumenten die in wezen een uitloper zijn van een incident, waarvan de Raad meent dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker dit heeft meegemaakt, zodat een bespreking van deze grieven niet nodig is. Volstrekt ten overvloede merkt de Raad dan ook op dat (i) de toelichting over het intellectueel niveau van de politiechef bij de veiligheidsdienst een *post factum* verklaring betreft, die niet wordt teruggevonden in de notities van het persoonlijk onderhoud; (ii) de opmerking in verband met de mondelinge bedreigingen bij het mortuarium strookt met de appreciatie van deze feiten in de bestreden beslissing; (iii) de bevestiging dat verzoeker werd gewaarschuwd door de militaire procureur een loutere herhaling is van zijn relaas op dit punt en (iv) verzoeker geen concrete bedreiging aannemelijk maakt die uitgaat van de taliban, los van het ongeloofwaardige incident.

Wat de voorgelegde documenten betreft, bevestigt de Raad het standpunt dat de commissaris-generaal ook ter terechtzitting inneemt. Verzoeker maakt aannemelijk dat hij werkzaam was voor de HR-afdeling van de politie in Mitharlam en brengt in dit verband een aannemelijk relaas dat wordt ondersteund door originele documenten. Verzoeker meent dat hij in de mate van het mogelijke bewijsstukken heeft aangebracht. Dit argument, alsook de bijgebrachte richtlijnen van UNHCR werpen geen ander licht op de beoordeling van de stukken in de bestreden beslissing.

Waar de bestreden beslissing volledigheidshalve ingaat op het feit dat verzoeker naliet de procedure tot het bekomen van een internationale bescherming te doorlopen vanaf dit mogelijk was en het verder afbreuk doet aan de beweerde reden voor zijn vertrek en zijn ingeroepen problemen dat verzoeker tot België reisde om een procedure te doorlopen, merkt de Raad op dat deze vaststelling bijkomend onderbouwd wordt door de stukken van het administratief dossier. Bij aanvang van de procedure gaf verzoeker immers aan dat hij in België zijn verzoek wilde indienen omdat België beter is dan andere landen volgens de sociale media en omdat hij onderweg zag dat het in veel landen niet zo goed is als in België (DVZ-verklaring, stuk 13, p. 11). Ook al kan dergelijke houding van verzoeker uiteraard geen afbreuk doen aan de redenen voor het vertrek van verzoeker, toch blijft deze handelswijze moeilijk te verenigen met een nood aan internationale bescherming die zo spoedig mogelijk kenbaar moet worden gemaakt en beoordeeld. In die optiek wordt deze motivering dan ook terecht vermeld in de bestreden beslissing.

Een loutere herhaling en volharding in een ongeloofwaardig relaas is geen dienstig verweer.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's "*Eligibility Guidelines*

for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De bestreden beslissing oordeelde hierbij als volgt:

"Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note en de EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er absoluut geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden (gebrek aan) familiaal netwerk in Afghanistan.

U verklaart ten eerste dat uw vader overleden is toen u twaalf jaar oud was. Enkele maanden daarop zou uw moeder hertrouwd zijn, en verhuisd zijn naar het huis van uw stiefvader. U houdt evenwel voor dat ze u en uw gehandicapte broer op dat moment gewoon achterliet in het huis van uw (overleden) vader. U verklaart dat u niet weet met wie uw moeder trouwde, noch waar ze naderhand ging wonen, en u zou ook geen contact meer met haar gehad hebben (CGVS p. 6, 7, 8). Het is zeer moeilijk om hier ook maar enig geloof aan te hechten; elk van deze elementen op zich genomen zijn al weinig aannemelijk (dat u niet weet met wie uw moeder zou hertrouwen; dat ze u zou achterlaten; dat u naderhand geen enkel contact meer zou hebben), en samen genomen is dit een totaal ongeloofwaardig relaas. U stelt het voor alsof, droogweg, op een dag “de persoon kwam en ze ging weg” (CGVS p. 8). Het valt maar moeilijk te geloven dat uw moeder haar kinderen zomaar zou achterlaten, ondanks uw poging dit goed te praten door zonder meer te verwijzen naar de Afghaanse cultuur (CGVC p. 8), gezien het toch wel universele gegeven van de band tussen moeder en kinderen. Ook dat u nooit nog maar de naam van uw stiefvader hebt opgevangen, of waar hij vandaan kwam, hetzij van uw moeder of van uw dorpsgenoten, is totaal absurd. U werd hier meermaals op gewezen, maar volhardde in de boosheid (CGVS p. 7, 8). U houdt op dit punt duidelijk zaken achter voor het CGVS.

U verklaart ten tweede dat u naderhand volledig alleen instond voor het onderhoud van uzelf en uw gehandicapte broer (CGVS p. 6, 7). Ook dit valt maar moeilijk te geloven, met name omdat u tegelijkertijd wel voorhoudt dat u nog fulltime school bleef lopen, en enkel na het einde van de schooldag wat in een winkel zou gaan helpen (CGVS p. 6). U verklaart in dit kader wel dat u soms yoghurt zou krijgen van de dorpelingen (CGVS p. 7), maar beweert dat u voor het overige bijvoorbeeld geen familie had in het dorp die zou (kunnen) bijstaan, op vage “stiefooms” na waar u voor het overige niets zinnig over kan vertellen (CGVS p. 10, 11). Ook dit valt maar zeer moeilijk te geloven. Het valt maar moeilijk te geloven dat u als twaalfjarige er zomaar in geslaagd zou zijn om zowel voor uw broer te zorgen, te werken als school te blijven lopen. Hier zou een overtuigende uitleg voor nodig zijn wat betreft de sociale context waarin dit gebeurde, maar u wil doen geloven dat u er volledig alleen voor stond, op niet nader gedefinieerde dorpelingen en “stiefooms” na, wat maar weinig geloofwaardig is.

Ten derde, wat betreft uw gehandicapte broer (afgebeeld op één van de foto's in document 8), verklaart u dat hij momenteel in Kabul verblijft, waar hij maandelijks zijn adres zou wijzigen omwille van uw voorgehouden problemen (CGVS p. 5). Gezien aan uw voorgehouden problemen geen geloof gehecht kan worden, dient ook deze bewering uiteraard van de hand gewezen te worden. Maar belangrijker is dat u voorhoudt dat uw broer in Kabul zou overleven louter door te vertrouwen op de liefdadigheid van niet nader gedefinieerde mensen van het dorp en Laghman, waarvan u speculeert dat ze u mogelijk kennen door uw job bij de politie (CGVS p. 5). Het valt maar moeilijk te geloven dat uw broer zou kunnen overleven louter door zich te verlaten op dergelijk vage kennissen, waar u meermaals op gewezen werd (CGVS p. 6, 7). Ook dit is daarom een bijkomend element dat erop wijst dat u niet de waarheid vertelt wat betreft uw familiaal netwerk; als gehandicapte is uw broer duidelijk aangewezen op de steun van iemand, en u wil niet gezegd hebben wie.

Ten vierde zijn al uw overige verklaringen over uw familieleden ook maar moeilijk serieus te nemen. Zo valt primo op dat u voorhoudt dat u langs moederskant naast uw grootmoeder slechts één oom en geen tantes had, met wie u bovendien geen contact meer zou onderhouden na het hertrouwen van uw moeder (CGVS p. 10, 11). Dit valt maar moeilijk voor waar te nemen; het is niet omdat uw moeder hertrouwt dat uw grootmoeder u plots niet meer als haar kleinkind zou beschouwen bijvoorbeeld, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 10).

Secundo zou uw familie langs vaderskant nog kleiner zijn: geen enkele oom of tante, enkel “stiefooms” (CGVS p. 11). Dat zowel uw moeder als uw vader uit zodanig kleine gezinnen zouden komen, zeer atypisch voor Afghanistan, is een zoveelste element dat erop wijst dat u waarschijnlijk zaken probeert achter te houden, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 11).

Ook wanneer u tertio bevraagd wordt over uw vrouw, bent u heel karig met informatie. Initieel stelt u louter dat “de dorpelingen” u hielpen om een vrouw te vinden. Daarop spreekt u van “de buren”, om ten laatste male uiteindelijk te besluiten dat het “A. G., oom” was. Maar het zou geen echte oom betreffen, slechts een bijnaam (CGVS p. 8, 9). Wat er ook van zij, het is opvallend dat er drie vragen nodig waren om u de vraag te doen beantwoorden wie uw huwelijk arrangeerde, en dat u ondanks een voorgehouden gebrek aan ooms met wie u nog contact zou houden uiteindelijk uitkomt op “A. G., oom”.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongelooftwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw familiaal netwerk en daarmee samenhangend de financiële situatie van u en uw familie. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongelooftwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen."

Een loutere herhaling en volharding in een ongelooftwaardig relaas is geen dienstig verweer.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP